

Hij gaf den pas over, dien Sarina hem in het bosch gebracht had.

Hem werd medegedeeld, dat hij den volgenden dag gekeurd moest worden, en dat hij in de kazerne kon overnachten. Een Inlandsch sergeant werd ontboden, die de order ontving voor Achmad eene slaappleats in de kazerne aan te wijzen.

Hij vernam van den sergeant, dat hij den volgenden dag, als hij goed-gekeurd werd, *f* 30.— handgeld ontving, waarvoor hij een slamatan mocht geven. Dit was wel niet noodzakelijk, doch bijna alle jonge soldaten deden het, omdat men anders niet geholpen werd.

't Spreekt van zelf, dat hij spoedig door eene menigte jonge soldaten omringd was. Hij werd overstelpt met vragen, die hij zoo kort mogelijk beantwoordde. Ook waren er vele soldatenvrouwen en hij dacht aan Sarina. Doch toen het teeken van stilte gegeven werd en allen zich op de houten slaap-tafels ter ruste legden, ook de soldatenvrouwen, en hij veel zag, dat hem in zijne onbedorvenheid hinderde, toen begreep hij, dat Sarina nooit in eene kazerne zou komen.

Den volgenden morgen werd hij door een ongewoon rumoer, het blazen van de reveille, wakker.

Dat was voor hem eene ongewone drukte; soldaten, soldatenvrouwen en kinderen liepen en schreeuwden door elkaar. Achmad bemoeide zich met niemand. Hij zag, dat de anderen de spreij, waaronder zij geslapen hadden, opvouwden en op het hoofdkussen legden. Hij volgde dat voorbeeld en ging zich daarna wasschen.

Een paar uur later werd hij bij den sergeant-majoor geroepen, die hem mededeelde, dat hij gekeurd moest worden. Hij vroeg toen of het waar was, dat hij *f* 30.— ontving, als hij soldaat werd, en of hij daarvoor een slamatan moest geven.

„Ja, het eerste is waar; doch het tweede geheel overbodig. Gij kunt met dat geld doen, wat ge wilt.”

„Zou ik het naar mijnen kampong kunnen zenden?”

„Ja zeker, doch ik zou u dat niet aanraden. Uwe kampong ligt ver van een postkantoor verwijderd, en ik vrees, vooral wanneer de persoon, voor wien het geld bestemd is, niet schrijven of lezen kan, het geld in verkeerde handen komt.”

„Kan ik het dan goed bewaren, opdat het mij niet ontvreemd wordt?”

„Zeker; ge kunt, zooveel ge wilt, op een spaarboekje bij mij bewaren. Ook kunt ge van uw soldij, die ge iedere vijf dagen ontvangt, op dezelfde wijze sparen.”

Ook waren er vele soldatenvrouwen . . .